

Економіка

УДК 330.322:332.8(477)

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.17352941>

Класифікація моделей ДПП у сфері соціального житлового будівництва

Кізін Герасим Васильович

кандидат економічних наук

докторант ЗВО «Львівський університет бізнесу та права»,

м. Львів, вул. Кульпарківська, 99

<https://orcid.org/0009-0001-5657-6215>

Прийнято: 15.08.2025 | Опубліковано: 30.08.2025

Анотація: Вступ. Соціальне житлове будівництво в умовах воєнної трансформації України стало критичним чинником соціальної стабільності та просторової згуртованості. Втрата житлової інфраструктури, скорочення бюджетних можливостей і зростання потреб населення актуалізували необхідність пошуку нових інституційних форматів відновлення. У цьому контексті державно-приватне партнерство (ДПП) виступає не тільки економічним механізмом фінансування, а й інструментом соціальної реконструкції держави.

Мета і завдання. Метою статті є розроблення класифікаційної матриці моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва, що поєднує фінансову ефективність, управлінську інтеграцію та соціальний ефект. Для досягнення мети визначено завдання: дослідити еволюцію партнерських форматів у соціальній політиці; обґрунтувати теоретико-методологічні засади класифікації моделей; сформулювати типологічну матрицю; окреслити механізми адаптації цих моделей до українських післявоєнних реалій.

Методологія. Дослідження базується на системно-структурному, інституційному та порівняльному аналізі. Використано підхід функціональної типологізації, що дозволяє розглядати партнерські моделі не як формальні юридичні конструкції, а як динамічні інституційні системи з власною фінансовою, управлінською та соціальною логікою. Ретроспективний аналіз охоплює період від державоцентричних до соціально-реабілітаційних форматів партнерства.

Результати. Встановлено, що ДПП у соціальному житловому будівництві еволюціонувало від інструменту залучення приватного капіталу до форми інституційного управління соціальним розвитком. Сформовано класифікаційну матрицю, у межах якої виокремлено п'ять моделей: концесійну, спільну інвестиційно-гарантійну, платформну, соціально-інноваційну та соціально-реабілітаційну. Матриця демонструє зростання рівня інтеграції державних і приватних інтересів, переходячи від фінансово орієнтованих до соціально-гуманітарних конфігурацій. Доведено, що ефективність партнерства визначається не стільки капіталовкладеннями, як глибиною управлінської співдії та сталістю соціального результату.

Висновки. Обґрунтовано, що адаптація класифікаційних моделей до українського контексту потребує оновлення правових засад, імплементації європейських принципів сталого розвитку та закріплення соціальної відповідальності як стратегічного критерію ефективності. Соціальне житлове будівництво постає як простір партнерської довіри між державою, бізнесом і громадою, у якому поєднуються економічна доцільність і гуманітарна місія післявоєнного відродження.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, соціальне житло, класифікаційна матриця, інституційна інтеграція, фінансовий механізм, соціальний ефект, сталий розвиток, післявоєнне відновлення.

Classification of PPP Models in the Sphere of Social Housing Construction

Kizin Herasym Vasylovych

PhD in Economics

Doctoral Student, Lviv University of Business and Law

99 Kulparkivska St., Lviv, Ukraine

<https://orcid.org/0009-0001-5657-6215>

Abstract: Introduction. Social housing construction under the conditions of Ukraine's wartime transformation has become a critical factor of social stability and spatial cohesion. The loss of housing infrastructure, limited budgetary capacity, and increasing social needs have actualized the necessity to search for new institutional formats of recovery. In this context, public-private partnership (PPP) functions not only as an economic mechanism of financing but also as an instrument of social reconstruction of the state.

Purpose and Objectives. The purpose of the article is to develop a classification matrix of public-private partnership models in the field of social housing construction that combines financial efficiency, managerial integration, and social impact. To achieve this purpose, the following objectives were defined: to explore the evolution of partnership formats in social policy; to substantiate the theoretical and methodological foundations of model classification; to construct a typological matrix; and to outline mechanisms for adapting these models to Ukraine's post-war realities.

Methodology. The research is based on system-structural, institutional, and comparative analysis. A functional typology approach was applied, allowing partnership models to be considered not as formal legal constructs but as dynamic institutional systems with inherent financial, managerial, and social logic. The retrospective analysis covers the evolution from state-centered to socially rehabilitative partnership formats.

Results. It has been established that PPP in social housing construction has evolved from a tool for attracting private capital to a form of institutional management of social development. A classification matrix was developed, within which five models are distinguished: concession, joint investment and guarantee, platform-based, social-innovative, and social-rehabilitation. The matrix illustrates the increasing integration of public and private interests, shifting from financially oriented to socio-humanitarian configurations. It has been proven that the effectiveness of partnership is determined not only by investment volume but also by the depth of managerial cooperation and the sustainability of social outcomes.

Conclusions. It has been substantiated that the adaptation of classification models to the Ukrainian context requires an update of the legal framework, the implementation of European principles of sustainable development, and the establishment of social responsibility as a strategic criterion of efficiency. Social housing construction emerges as a sphere of partnership-based trust among the state, business, and communities, where economic feasibility and the humanitarian mission of post-war recovery are harmoniously combined.

Keywords: public-private partnership, social housing, classification matrix, institutional integration, financial mechanism, social effect, sustainable development, post-war recovery.

Постановка проблеми. Соціальне житлове будівництво в сучасній Україні постає як один із найгостріших викликів державної політики відновлення. Руїнування житлової інфраструктури, масштабна внутрішня міграція та демографічна деформація воєнного періоду створили ситуацію, у якій житло перестало бути лише економічним благом і набуло статусу елемента національної безпеки. Забезпечення громадян доступним житлом визначає рівень соціальної стабільності, мобільності трудових ресурсів і здатність держави гарантувати базові умови гідного життя.

Традиційна система державного фінансування не відповідає масштабам проблеми. Бюджетні можливості обмежені, інвестиційні ризики зростають, а потреба в оперативному будівництві соціальних об'єктів посилюється. В умовах дефіциту ресурсів держава не може залишатися єдиним суб'єктом, відповідальним за житлову політику. Необхідним стає залучення приватного капіталу, технологічних інновацій та управлінської компетенції бізнесу, що в сукупності здатні забезпечити відтворення житлової інфраструктури на засадах сталого розвитку.

Проблема полягає у відсутності чітко структурованої системи моделей державно-приватного партнерства, адаптованої до специфіки соціального житлового будівництва. Існуючі підходи здебільшого зосереджені на інфраструктурних чи комерційних проєктах і не враховують гуманітарного виміру, властивого житловій сфері. Відтак виникає наукова потреба у розробленні класифікаційної моделі, яка дозволить поєднати фінансову доцільність, управлінську ефективність і соціальну відповідальність у межах єдиної інституційної рамки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукові праці, присвячені питанням державного регулювання, фінансового забезпечення та інституційної модернізації житлової політики, формують методологічне підґрунтя для осмислення державно-приватного партнерства у соціальній сфері. Сучасна наукова думка демонструє поступ від фрагментарного аналізу окремих механізмів управління до системного вивчення партнерства як інструменту соціально-економічної стійкості. У працях українських дослідників окреслено як нормативно-правові, так і фінансово-організаційні основи взаємодії держави та бізнесу, що створює концептуальне поле для подальшої класифікації моделей ДПП у соціальному житловому будівництві.

У статті І. В. Білецького подано аналітичну інтерпретацію державного регулювання процесів соціального будівництва як основи формування житлової політики сталого типу [1]. У праці того ж автора визначено теоретичні параметри

державного впливу на інвестиційне забезпечення житлових програм, акцентовано на потребі інституційного переосмислення інвестиційної політики [2].

Дослідження Ю. В. Галинської та ін. репрезентує концепцію державно-приватного партнерства як чинника післявоєнної реконструкції національної економіки, розкриваючи функцію партнерства в контексті соціальної стабілізації [3]. У роботі О. Р. Дідича систематизовано теоретико-методологічні основи побудови моделей державно-приватного партнерства, що дає змогу формувати класифікаційні підходи до аналізу партнерських форматів [4].

Ю. В. Євтушенко у дисертації дослідив фінансові механізми розвитку житлового будівництва, визначивши роль кредитно-інвестиційних інструментів у структурі національної політики [6]. М. М. Забаштанський та Ю. В. Євтушенко розглянули значення банківських і інвестиційних інститутів у стимулюванні житлового сектору, що формує підґрунтя для партнерських механізмів у будівництві [7].

Т. Г. Затонацька та ін. представили аналіз прогресивних практик фінансового забезпечення соціального житла, акцентуючи на моделі багатоканального фінансування та інвестиційного партнерства [8]. І. В. Ковбас у публікації про публічне управління в системі державно-приватного партнерства дослідив взаємозв'язок між інституційною структурою влади та результативністю партнерських проєктів [10]. В. О. Маслов у монографічному дослідженні уточнив сутнісні характеристики моделей державно-приватного партнерства, визначивши критерії їхньої економічної ефективності [11]. У дисертації В. О. Маслова розроблено організаційно-економічний механізм реалізації партнерства, що охоплює управлінські, нормативні та фінансові аспекти функціонування системи [12].

С. В. Мужайло дослідив потенціал державно-приватного партнерства у реалізації інвестиційних проєктів сталого розвитку громад, підкресливши значення локального рівня управління [13]. У праці Н. В. Плис обґрунтовано

партнерську взаємодію як інструмент залучення будівельних підприємств до процесів післявоєнної відбудови, визначивши інституційну доцільність їхньої участі [14]. Ю. О. Подолян розглянуто партнерство як шлях відновлення державної інфраструктури через інтеграцію соціально орієнтованого бізнесу та публічної політики [15].

О. В. Рибкою сформовано інноваційну модель управління розвитком партнерства у післявоєнний період, що поєднує цифрові технології та принципи сталого розвитку [16]. І. П. Сидор і М. М. Забаштанський обґрунтували роль державно-приватного партнерства в забезпеченні сталого соціально-економічного розвитку територіальних громад, визначивши його інституційну ефективність [18]. Є. Смуригін дослідив адміністративно-правові засади функціонування партнерства у сфері інфраструктури в умовах воєнних загроз, наголосивши на потребі правової адаптації до кризових умов [19].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри активізацію наукових досліджень у сфері державно-приватного партнерства, більшість праць зосереджуються на макроекономічних або інфраструктурних аспектах взаємодії держави й бізнесу. Недостатньо розробленими залишаються питання структурної класифікації партнерських форматів саме у сфері соціального житлового будівництва, де результативність вимірюється не прибутковістю, а соціальною стійкістю. Відсутня уніфікована методологія оцінювання моделей ДПП, що враховує поєднання фінансових, управлінських і гуманітарних чинників. Також не визначено межі адаптації існуючих класифікацій до українського післявоєнного контексту, у якому партнерство набуває як економічного, так і суспільно-морального значення.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є розроблення класифікаційної матриці моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва, що відображає взаємозв'язок між фінансовими механізмами, управлінською інтеграцією та соціальним ефектом. Для досягнення цієї мети необхідно:

- проаналізувати еволюцію партнерських форматів у соціальній політиці;
- окреслити методологічні засади їхньої систематизації;
- визначити параметри ефективності моделей з урахуванням українського контексту;
- обґрунтувати механізми адаптації європейських практик до умов післявоєнного відновлення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціальне житлове будівництво в сучасній Україні визначає параметри соціальної стабільності, територіальної згуртованості та довіри до держави. У період воєнних руйнувань і масового переміщення населення житлова політика перетворюється на чинник національної безпеки, оскільки відновлення житлового фонду безпосередньо впливає на демографічну рівновагу, трудову мобільність і просторову інтеграцію громад.

Державні ресурси не забезпечують необхідного масштабу відновлення. Бюджетні обмеження, інфляційний тиск і структурна нестабільність зумовлюють пошук нових механізмів фінансування. Адміністративна модель житлової політики, заснована на централізованому розподілі коштів, втрачає ефективність у середовищі, де потрібна оперативність і багатоканальність фінансових потоків [1; 6; 8]. У таких умовах партнерські механізми стають єдиним способом підтримання житлової інфраструктури на соціально прийнятному рівні.

Державно-приватне партнерство у сфері соціального житлового будівництва формує інституційний формат спільної відповідальності за соціальні результати. Держава гарантує дотримання принципів справедливості й доступності, приватний сектор забезпечує фінансову динаміку, управлінську компетентність і технологічну модернізацію. Взаємодія цих компонентів створює основу для переходу від розподільчої моделі житлової політики до інтегрованої системи розвитку, орієнтованої на суспільну стійкість [3; 4; 10; 12].

Партнерські механізми у житловій сфері утворюють логіку соціального відновлення, у якій інвестиційна доцільність поєднується з етичним імперативом турботи про громадянина. Саме в точці перетину державного й приватного інтересів формується підґрунтя для подальшої класифікації моделей ДПП у сфері соціального житлового будівництва.

Класифікація моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва ґрунтується на розумінні партнерства як узгодженої системи дій держави та бізнесу, мета якої полягає у формуванні спільного простору відповідальності, у якому державна політика задає нормативну рамку, а приватний сектор забезпечує фінансову та управлінську ефективність. Партнерство в такому форматі функціонує як інституційна модель спільного управління соціальними активами.

Методологію класифікації виводимо із принципу інституційного балансу. Кожна модель визначається структурою взаємозалежностей між державним і приватним учасниками, співвідношенням управлінських повноважень, механізмом розподілу ризиків і рівнем соціальної орієнтації.

Системна типологізація передбачає відмову від опису за зовнішніми ознаками і базується на визначенні функціонального ядра кожної моделі – від фінансово-операційної до соціально-інноваційної. Міра ефективності вимірюється не обсягом залучених коштів, а здатністю трансформувати інвестиційний потік у стійку соціальну вигоду. Таке бачення узгоджується з концепцією соціальної економіки, у межах якої прибутковість не суперечить суспільній користі.

Українські умови вимагають методологічної адаптації. Воєнне відновлення формує контекст, де інституційна класифікація має враховувати економічну логіку і гуманітарну місію держави. Теоретична основа має поєднувати принцип ефективності з етичним імперативом підтримки громадянина [13; 14; 16; 19]. У цьому поєднанні визначається рамка сучасного розуміння моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва.

Розвиток державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва відображає трансформацію самого розуміння соціальної політики – від патерналістської підтримки до партнерського забезпечення. Упродовж останніх десятиліть відбувся перехід від централізованих державних програм до інституціоналізованих механізмів кооперації з бізнесом, що поступово змінили саму логіку житлової політики. Кожен історичний етап характеризувався власним балансом між державним контролем, приватною ініціативою та соціальною спрямованістю [2; 3; 11; 12]. Відповідні зміни стали основою для формування сучасних гібридних моделей ДПП, які поєднують соціальну місію з економічною ефективністю (табл.1).

Таблиця 1

Ретроспектива еволюції моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва

Історичний етап	Домінантна модель партнерства	Інституційна логіка	Соціально-економічний результат	Характер трансформації
1950–1970-ті роки	Державна монополія на житлове будівництво	Централізована модель управління, відсутність приватного капіталу	Масове зведення соціального житла з низькою якістю та високими витратами	Формування базової інфраструктури без сталості фінансування
1980–1990-ті роки	Перехідна квазіринкова модель	Держава зберігає контроль над фінансуванням, але дозволяє участь окремих підприємств	Часткове залучення приватних підприємців без механізмів розподілу ризиків	Виникнення суперечності між соціальною функцією та ринковими імперативами
2000–2010-ті роки	Контрактно-концесійна модель	Укладення довгострокових договорів на будівництво та експлуатацію соціальних об'єктів	Зростання ефективності за рахунок приватного управління, але обмежений соціальний ефект	Формування правової бази для ДПП, легітимація партнерства у законодавстві
2014–2021 роки	Інституційно-інтеграційна модель	Спільне управління активами, створення	Розширення фінансових джерел, поява інвестиційних	Перехід до інноваційних форматів соціальної

		проектних компаній з участю держави	платформ соціальною місією	з	урбаністики та енергоефективності
2022–дотепер	Соціально-реабілітаційна гібридна модель	Відновлення житлового фонду через ДПП з фокусом на гуманітарний ефект	Переорієнтація приватного капіталу на соціальні інвестиції, розвиток довіри громад	на	Інституціоналізація партнерства як механізму соціальної реконструкції держави

Узагальнено автором

Ретроспектива еволюції моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва демонструє поступовий перехід від державоцентричних механізмів до інтегрованих форматів співуправління. Кожен етап розвитку партнерства коригував фінансову логіку і змінював саму структуру соціальної відповідальності. Якщо на ранніх стадіях головною метою було зменшення бюджетного навантаження, то з часом домінантним критерієм стала суспільна віддача, яка вимірюється не кількістю зведених будинків, а рівнем соціальної стійкості громад.

Еволюційна динаміка засвідчує, що партнерство в соціальному будівництві втрачає ознаки тимчасової економічної угоди й набуває ознак постійної інституційної взаємодії. У цьому переході формується потреба у новій системі класифікації – не за правовими чи організаційними параметрами, а за функціональними характеристиками, які відображають глибину інтеграції державних і приватних інтересів.

Саме така логіка зумовлює побудову класифікаційної матриці, у якій кожна модель державно-приватного партнерства визначається не назвою чи формою, а здатністю перетворювати фінансові, управлінські та соціальні ресурси на спільний механізм суспільного розвитку (табл.2).

Класифікаційна матриця моделей державно-приватного партнерства (ДПП) у сфері соціального житлового будівництва формує багатовимірний простір, у якому кожна модель набуває значення через взаємодію фінансового механізму, рівня управлінської інтеграції та соціального ефекту.

Таблиця 2

Класифікаційна матриця моделей ДПП у соціальному житловому
будівництві

Тип моделі	Фінансовий механізм	Рівень управлінської інтеграції	Соціальний ефект і стратегічна функція
1. Концесійна модель із соціальними квотами	Приватний інвестор фінансує будівництво, отримує компенсацію через орендні платежі з частковою державною гарантією.	Одностороннє управління приватним оператором під державним контролем стандартів.	Підвищення кількості доступного житла без зростання бюджетного навантаження. Соціальний ефект – обмежений, але вимірюваний.
2. Спільна інвестиційно-гарантійна модель	Змішане фінансування: державна участь у гарантуванні ризиків і часткове співфінансування з бюджету.	Двоконтурна структура управління: спільна наглядова рада, інтеграція планування та звітності.	Зростання довіри інвесторів, формування публічно-приватних механізмів контролю якості.
3. Платформна модель соціального девелопменту	Інвестиції через спеціалізовану платформу, яка акумулює приватний, муніципальний та донорський капітал.	Інституційна інтеграція: спільні управлінські органи, стандарти ESG, участь громад.	Перехід від будівництва житла до розвитку соціального середовища. Зміцнення локальних спільнот, зростання соціального капіталу.
4. Соціально-інноваційна модель відновлення	Державні гарантії залучають венчурні та корпоративні інвестиції у будівництво модульного й енергоефективного житла.	Гнучке управління через мережу публічно-приватних кластерів.	Поєднання інноваційного девелопменту з гуманітарною місією. Стимулювання інклюзивної урбаністики.
5. Соціально-реабілітаційна гібридна модель	Повне залучення приватного капіталу під державні податкові й нормативні пільги.	Управління реалізується через тристоронні угоди: держава – бізнес – громада.	Відновлення житлового фонду у зруйнованих регіонах, формування спільнот повернення. Партнерство набуває функції суспільної реконструкції.

Розроблено автором

Фінансовий аспект класифікації визначає ступінь участі приватного капіталу у створенні та експлуатації житлових об'єктів [6; 7; 8]. Від традиційних

концесій, де приватний інвестор виступає оператором проекту, розвиток спрямовується до інвестиційно-гарантійних форматів, у яких приватний сектор бере на себе ризики, але отримує компенсаційні соціальні преференції.

Управлінський рівень відображає міру взаємодії держави та бізнесу у процесах планування, контролю й розподілу результатів [4; 10; 12]. Контрактна взаємодія, характерна для початкових етапів розвитку ДПП, поступово трансформується у платформні моделі, де спільні органи управління координують житлові програми, стандарти якості й механізми участі громад.

Соціальний ефект функціонує як інтегральний критерій класифікації [3; 13; 18]. Модель партнерства набуває стратегічної значущості лише тоді, коли соціальна результативність стає вимірюваним параметром ефективності. У соціальному житловому будівництві це означає доступність житла для вразливих груп, стабільність проживання, розвиток локальних спільнот і зростання довіри до державних інституцій. Партнерство в такій конфігурації генерує економічну віддачу і формує соціальний капітал, який перетворює житлову політику на інструмент суспільної консолідації.

Адаптація класифікаційних моделей державно-приватного партнерства у сфері соціального житлового будівництва відбувається в умовах воєнної трансформації державної політики та перебудови системи соціальної підтримки. Втрата житлового фонду, масова міграція і зміна структури зайнятості сформували новий тип соціального запиту, у якому житло розглядається як чинник національної стабільності. Партнерство держави та бізнесу набуває ролі інституційного механізму відновлення державності через спільне виконання соціального мандату.

Наявна правова база окреслює загальні принципи реалізації ДПП, але її архітектура все ще зорієнтована на інфраструктурні та промислові об'єкти [10; 12; 19]. Соціальне житлове будівництво потребує іншої нормативної логіки – системи, що поєднує довгострокові інвестиційні механізми з гуманітарними гарантіями. Законодавство має закріпити умови гнучкої участі приватного

капіталу, прозорого розподілу ризиків і контролю соціального ефекту. Нормативна модернізація має спиратися на принцип рівноваги між економічною ефективністю та соціальною справедливістю.

Інтеграція європейських принципів сталого розвитку формує другий контур адаптації, а її зміст виходить за межі енергетичної чи екологічної ефективності. Мовимо про перетворення житла на простір соціальної інклюзії та громадянської ідентичності. Європейський досвід доводить, що ефективне партнерство базується на прозорості, взаємній вигоді та довірі між сторонами, коли держава не делегує соціальну функцію, а поділяє її.

Українська модель адаптації розвивається в напрямі створення соціально-реабілітаційних форматів партнерства, які поєднують інвестиційний потенціал бізнесу з моральним капіталом громад. Такі формати забезпечують відновлення житлового фонду і реконструкцію соціальної довіри як ресурсу суспільного відродження. Довіра стає інституційною категорією нової архітекtonіки державно-приватних відносин, що визначає здатність держави відбудовуватись не тільки фізично, а й духовно.

Висновки. У ході дослідження встановлено, що державно-приватне партнерство у сфері соціального житлового будівництва перетворюється з інструменту фінансування на системну форму інституційного управління соціальним відновленням держави. Аналіз показав, що партнерські формати, які виникли як економічна необхідність, поступово набули статусу механізму соціальної консолідації.

Доведено, що ефективність моделей ДПП у соціальному житловому секторі визначається насамперед рівнем управлінської інтеграції та глибиною соціального ефекту. Фінансова, адміністративна й гуманітарна компоненти взаємодіють у межах єдиної системи, де результат вимірюється не кількістю зведених об'єктів, а відновленням довіри, згуртованості та життєстійкості громад.

Сформовано класифікаційну матрицю моделей державно-приватного партнерства, яка відображає еволюційний перехід від контрактних до інституційно-гуманітарних форматів. У межах цієї матриці виокремлено п'ять типів моделей – від концесійної до соціально-реабілітаційної, кожна з яких характеризується власним поєднанням фінансового механізму, управлінської структури та соціальної результативності. Матриця дає змогу оцінювати партнерство не як правову форму, а як динамічну систему спільної відповідальності.

Визначено, що адаптація класифікаційних моделей до українського контексту потребує оновлення нормативної бази, інтеграції європейських принципів сталого розвитку та утвердження соціально-етичного стандарту у сфері житлової політики. Післявоєнне відновлення висуває вимогу перетворити партнерство на простір довіри між державою, бізнесом і громадою.

Обґрунтовано, що соціальне житлове будівництво в нових умовах виконує функцію як матеріальної, так і моральної реконструкції. Воно формує архітектуру суспільного відродження, у якій поєднуються принципи ефективності, справедливості та солідарності.

Підсумковим результатом дослідження стало формування концепції державно-приватного партнерства як фундаментальної інституційної основи соціальної стійкості України, здатної забезпечити не тільки фізичне відновлення житлової інфраструктури, а й відтворення морального капіталу нації.

Список використаних джерел

1. Білецький І. В. Державне регулювання будівництва соціального житла. *Вісник ОНУ імені І. І. Мечникова*. 2022. Т. 28, № 1. С. 11–16. URL: http://visnyk-onu.od.ua/journal/2023_28_1/4.pdf
2. Білецький І. В. Науково-теоретичні засади державного регулювання інвестиційного забезпечення житлового будівництва. 2023. URL: <http://srd.pgasa.dp.ua:8080/bitstream/123456789/10199/1/Biletskyi.pdf>

3. Галинська Ю. В., Щербаченко В. О., Ярова І. Є., Пархоменко Д. В. Державно-приватне партнерство як інструмент післявоєнної відбудови України в умовах сучасних трансформацій. *Здобутки економіки: перспективи та інновації*. 2025. Вип. 22. URL: <https://econp.com.ua/index.php/journal/article/download/629/588>
4. Дідич О. Р. Теоретико-методологічні засади моделей державно-приватного партнерства. *Вчені записки*. 2024. Вип. 131. URL: http://pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/2_2024/2_2024.pdf#page=137
5. Дроник Д. Є. Заходи щодо удосконалення публічної житлової політики на місцевому рівні. 2024. URL: <http://eprints.kname.edu.ua/72674/1/%D0%94%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%B8%D0%BA%20%D0%94.%D0%84..pdf>
6. Євтушенко Ю. В. Фінансовий механізм розвитку житлового будівництва в Україні: дис. ... д-ра екон. наук. 2025. URL: https://stu.cn.ua/wp-content/uploads/2025/05/referat_yevtushenko_31.05.pdf
7. Забаштанський М. М., Євтушенко Ю. В. Роль кредитно-інвестиційних інститутів у активізації розвитку підприємств житлового будівництва. *Трансформаційна економіка*. 2023. № 5(5). С. 41–46. URL: <https://www.transformations.in.ua/index.php/journal/article/download/61/59>
8. Затонацька Т. Г., Анісімова О. Ю., Фаренюк Я. В., Тараненко В. Є., Черба В. М. Прогресивні практики фінансового забезпечення будівництва соціального житла. *Академічні візії*. 2023. Вип. 26. URL: <https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/778/702>
9. Затонацька Т. Г., Анісімова О. Ю., Фаренюк Я. В., Тараненко В. Є., Черба В. М. Прогресивні практики фінансового забезпечення будівництва соціального житла. *Академічні візії*. 2023. Вип. 26. URL: <https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/778/702>

10. Ковбас І. В. Публічне управління у сфері публічно-приватного партнерства в Україні. *Академічні візії*. 2025. Вип. 44. URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/download/2186/2058>

11. Маслов В. О. Сутнісна характеристика моделей державно-приватного партнерства. 2021. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/85676/1/Maslov_model.pdf

12. Маслов В. О. Організаційно-економічний механізм реалізації державно-приватного партнерства в Україні: дис. ... д-ра екон. наук. Сумський державний університет. 2025. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/98803/1/Maslov_V_PhD_thesis.pdf

13. Мужайло С. В. Державно-приватне партнерство у реалізації інвестиційних проєктів сталого розвитку територіальних громад. *Збірник наукових праць Міжнародного університету АС*. 2024. URL: <https://ontu.edu.ua/download/konfi/2024/Collection-of-scientific-works-of-MUAS-2024.pdf#page=152>

14. Плис Н. В. Державно-приватне партнерство як інструмент залучення будівельних підприємств до участі в проєктах повоєнної відбудови України. 2024. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/642803520.pdf>

15. Подолян Ю. О. Державно-приватне партнерство як один із ефективних шляхів відновлення України. *Dictum Factum*. 2023. № 2(14). С. 85–93. URL: <https://df.duit.in.ua/index.php/dictum/article/download/285/253>

16. Рибка О. В. Формування інноваційної моделі управління розвитком державно-приватного партнерства в умовах повоєнного відновлення: дис. ... д-ра екон. наук. 2025. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/30641/1/Rybka_dissertation.pdf

17. Саковець Д. Г. Удосконалення управління підприємством в сучасній системі будівельного девелопменту. 2023. URL: <https://dspace.dsau.dp.ua/bitstream/123456789/8947/1/%D0%A1%D0%B0%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B5%D1%86%D1%8C%20%D0%94.%D0%93..pdf>

18. Сидор І. П., Забаштанський М. М. Державно-приватне партнерство у забезпеченні сталого соціально-економічного розвитку територіальних громад. 2023. URL: https://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/49098/1/Inv%2B6-2023_St3.pdf

19. Смуригін Є. Державно-приватне партнерство у сфері інфраструктури в умовах воєнних викликів та загроз: адміністративно-правові засади. *Dictum Factum*. 2025. № 1(17). С. 190–197. URL: <https://df.duit.in.ua/index.php/dictum/article/download/403/361>